

ANTON SLOTBOOM – EEN TERUGBLIK

RIDDERS, EEN VERHAAL OVER VALLEN EN OPSTAAN

De Rotterdamse cultuurjournalist Anton Slotboom kwam begin 2023 samen met Délano van den Berg op het idee om theater op te voeren op Het Kasteel, in het stadion van Sparta. Wat begon als een wild plan werd snel meer, ook omdat de club meteen meewerkte. Nog dezelfde zomer werd 'Ridders' opgevoerd. Een terugblik.

Het idee leek gek, lastig te realiseren, net een tikkeltje te wild. Ik herinner me nog precies wanneer het voor het eerst ter sprake kwam. 's Ochtends, doordeweeks, in de koffiebar van Altstadt. Délano kende ik al langer. Onze gesprekken gingen over of theater of voetbal. En toen, opeens, ging het over allebei. Waarom geen theater op Het Kasteel?

twee gescheiden werelden, theater en voetbal

Het bijzondere aan voetbalstadions is namelijk dat ze 's zomers leeg staan. En dat terwijl het zulke tot de verbeelding sprekende plekken zijn. Helemaal als je op zo'n plek iets doet wat nog niet eerder is gebeurd: het opvoeren van een voorstelling. Het zijn twee gescheiden

werelden, theater en voetbal, maar die werelden hebben meer gemeen dan op het eerste gezicht lijkt. Zo'n combinatie is helemaal zo gek nog niet.

Toen we met dat idee bij de directeur van Sparta aan tafel kwamen te zitten was het antwoord: ik heb geen idee wat jullie precies maken, maar ga het doen.

Een beter startsein hadden we niet kunnen krijgen. Al was er toen al niet veel tijd meer. De zomer van 2023 naderde al. Toch werd het daarna stil. Of, nou ja, stil: ik werkte zelf door aan een boek en had talloze andere bezigheden. De theaterdroom verdween naar de achtergrond. We moeten het maar zien, dacht ik. Geen idee of dit lukt. Er was groen licht, maar dan? De mogelijkheden leken me eindeloos, in het stadion. Knappe groep die daar iets van weet te maken.

Ik had, denk ik achteraf, beter moeten weten. Altstadt is, dat wist ik al langer, juist van het doorpakken. Anders kun je in dit huidige culturele klimaat, waarin subsidies niet echt voor het oprapen liggen, natuurlijk geen theatergroep zijn met eigen podium.

De stilte werd doorbroken met een lange email vol aandachtspunten. Verbaasd las ik de tekst twee, drie keer. Er bleek een stuk te zijn gemaakt. En dat niet alleen: er werden daags daarna data aangekondigd, de kaartverkoop begon, er verschenen flyers en posters. Délano stond op die flyers voorop, verkleed als een ridder. Dat bleek ook de titel, Ridders. Altstadt had gekozen voor een vertaling van Deelder, die zich ooit als vertaler op 'Straat' van Jim Cartwright had geworpen. Dat stuk diende als basis. De erven Deelder waren akkoord gegaan. Johan Simons, befaamd theaterregisseur, werd ondertussen aangekondigd als eindregisseur. In het stadion zou een metershoog podium worden gebouwd, kondigde Délano aan. Een soort infinity pool. Ja hoor,

Sparta was ook daar akkoord mee gegaan.

heel veel hooi op een hele kleine vork

Ik kreeg de kriebels. Hier stond iets te gebeuren. Ik werd er nerveus van. Dit, zo snel, kon toch helemaal niet? Greep Altstadt niet te hoog?

Hier was sprake van heel veel hooi op een hele kleine vork. Maar, zei Délano ook: het is nu of nooit. En toen begon de kaartverkoop te lopen. Er raakten voorstellingen uitverkocht. Fans van Sparta kochten kaarten. Theaterliefhebbers net zo. Altstadt kon rekenen op een gedroomde gemengde groep bezoekers. Precies zoals gehoopt.

Ridders ontroerde me. Wij, de bezoekers, kregen veel meer dan zomaar theater op Het Kasteel te zien. Zoveel meer dan theater over sport, ook. In het stuk Ridders zat zoveel meer. Ridders was een ode aan de plek, het stokoude stadion uit 1916. Het bleek een verhaal over vallen

en opstaan. Het was zelfs een hommage aan de vele Spartanen die hier sinds 1916 een deel van hun leven spendeerden.

Ik denk niet dat ik ooit nog vergeet hoe Délano namen van oude Spartanen liet galmen door het hele Kasteel. Bok de Korver! Tinus Bosselaar! Huug de Groot, het Sparta-kanon! De naam van Edouard Duplan werd ook genoemd. En dat was bijzonder, want deze populaire

Franse oud-speler was vooraf zo enthousiast dat hij meedacht over het idee en zelfs meeding naar de afspraak met Sparta's directeur. Bij de première keken we elkaar gelukkig aan. We hadden dezelfde droom gehad. Een droom die nu uit was gekomen. Na een handvol voorstellingen verstomde het theatergeluid deze zomer natuurlijk weer, op Het Kasteel. Er moest weer worden gevoetbald. Het metershoge podium werd afgebroken, de

toneelspelers begonnen aan hun vakanties. Het was onvermijdelijk, al deed het wel een beetje pijn.

nog groter, voor nog meer mensen, met nog meer voorstellingen

Twee gedachtes bleven daarna lang hangen, ook toen ik zelf al lang en breed op zomervakantie was. De eerste gedachte: het

onmogelijk geachte was gelukt door niet in hindernissen te denken, maar in mogelijkheden, hoe gek ook. En de tweede gedachte: dit moet nog een keer gebeuren. Nog groter, voor nog meer mensen, met nog meer voorstellingen. Het was zo mooi, zo bijzonder: theater op Het Kasteel verdient absoluut een nieuwe zomer.